

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

GENOM ATT AVSTÅ från lägga sitt veto, har Obamaadministrationen i december tillåtit FN:s säkerhetsråd att fördöma Israels fortsatta kolonisering av Västbanken. Den upprörda israeliska regeringens svar är att riva ännu fler palestinska hus för att ge plats åt bosättarna (se artikel av Amira Hass). Pariskonferensen nyligen, som bojkottades av Netanyahu, hade inget nytt att komma med förutom att för femtielfte gången upprepa världssamfundets stöd till tvåstatslösningen. Detta medan Netanyahus bosättningsregering tycks förlita sig på Donald Trumps fulla stöd för att utöka koloniseringen och legitimerar den olagliga annekteringen av Jerusalem.

2017 är 50-årsdagen av Israels ockupation, en av de längsta i historien. Detta kommer att uppmärksammas på gator och torg under året. Vi måste dock samtidigt stödja PLO:s diplomatiska ansträngningar. Sverige har en plats i FN:s säkerhetsråd, och borde där driva initiativet att FN erkänner Palestina som stat. För Obama kommer uppmaningen och argumenten i en följande artikel för sent, vi kan dock tillsammans med andra driva denna fråga i Sverige och tillsammans med EJJJ i Europa.

Ilan Cohen, talesperson för JIPF

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro. Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

Hanukkah, Syrien och farorna för imperiet *Brant Rosen* 2 • Antisemitiska sionister *Uri Avnerys* 6 • En jordbävning i den judiska världen *Eva Illouz* 11 • The Full Text of the UNSC Resolution 2334 on Israeli Settlements 14 • Tolkning av FN's resolution om israeliska bosättningar *David Barak* 17 • Nu är det dags för Obama att erkänna Palestina *Juan Cole* 20 • *Judisk identitet i skuggan av staten Israel, föredrag av Lars Dencik* 22 • Kom ihåg Naboth *Uri Avnery* 23 • Israel förstör 151 palestiniers hem *Amira Hass* 27 • Rättegången mot Elor Azaria *Gideon Levy* 30 • Israels rättfärdiga *Mario Vargas Llosa* 32 • EJJJ's deklARATION 35 • Trondheim bojkottar bosättningsarnas produkter *Itamar Eichner* 36 • Palestina vill skapa ett lagligt prejudikat *James M. Dorsey* 37

Hanukkah, Syrien och farorna för imperiet

av rabbi Brant Rosen

DET LIGGER EN TRAGISK ironi i att firandet av Hanukkah, en judisk högtid som hedrar minnet av ett uppror under antiken mot en förtryckande assyrisk härskare, äger rum samtidigt som vi får outhärdligt tragiska rapporter från ett uppror i dagens Syrien. Fastän de historiska sammanhangen i dessa två händelser ligger århundraden från varandra, måste jag fråga mig hur lärdomarna i berättelsen om Hanukkah kan tillämpas på den bedrävelse som dagens Syrien *genomlider*.

Aleppo har just fallit för syriska regeringsstyrkor efter årtal av brutal kamp mot rebellgrupper. Blodbadet i Aleppo är bara den senaste tragedin i ett krig som har tagit hundratusentals liv och har fått miljontals med flyktingar och tvångsförflyttade inom landet till följd. Krigets inledning kan spåras till den arabiska våren 2011 då prodemokratiska protester bröt ut i södra Syrien. Regeringens säker-

hetsstyrkor öppnade eld och dödade åtskilliga av demonstranterna. Snart krävde demonstranter i hela landet att president Assad skulle avgå. I juli 2011 var det hundratusentals som gav sig ut på landets gator för att protestera.

Allt eftersom våldet eskalerade, övergick landet till ett inbördeskrig. Rebellgrupper bildades för att bekämpa syriska regeringsstyrkor i kontroll av städer, byar och landsbygden. Medan många som stödjer Assadregimens fall fortsätter att se detta krig som en revolution mot en förtryckande härskare, karaktäriserar andra det som ett sekteristiskt inbördeskrig mellan krafter som tjänar som ombud för större makter i världen – d. v. s. Ryssland och Iran på Assadregimens sida och USA, Turkiet, Saudiarabien och Qatar som stödjer vissa rebellgrupper. Krisen kompliceras ytterligare av att jihadistiska grupper finns bland olika rebellfraktioner.

Kallelse till JIPF:s årsmöte 2017

Tid: söndagen 5:e mars, kl. 16.00

Plats: I lokalen hos Nina Bergman

Maria Bangatan 15, bottenvåning

Att komma dit: Pendeltågstation Södra, utgång Rosenlundsgatan (likaså med bus 4), T-bana station Mariatorget

På årsmötet sker bl.a. utvärdering av det gångna årets verksamhet val till styrelsen och andra förtroendeposter, planering inför det kommande årets verksamhet.

Skicka gärna in motioner till redaktionen@jipf.nu senast en vecka före mötet.

Men nu tillbaka till min ursprungliga poäng: vad i all världen kan denna nutida geopolitiska kris ha att göra med händelser som ägde rum i det assyriska selekuidriket ca år 168 f.v.t.?

Lite bakgrund: Enligt Mackabéerböckerna började mackabéernas uppror då Antiokus IV Epifanes förbjöd utövandet av judendomen i Judéen och påskyndade en revolt ledd av Judas Mackabeus som tillhörde en judisk prästfamilj från byn Modi'in. Många samtida forskare påpekar att medan berättelsen om Hanukkah traditionellt betraktas som en kamp mot religiös förföljelse, var det lika mycket ett inbördeskrig mellan de fundamentalistiska mackabéerna och de assimilerade och helleniserade judarna, som Antiokus till slut gav sitt stöd. (Mackabéerböckerna är fulla med livliga beskrivningar av det våld som Judas Mackabeus och hans anhängare utövade mot det helleniserade judiska samhället, inklusive påtvingad omskärelse.)

Talmud-rabbinerna var inga, för att uttrycka mig milt, stora fans av Judas Mackabeus och hans anhängare och de var ovilliga att glorifiera Mackabéerböckerna – sekulära berättelser om ett våldsamt krig som egentligen aldrig kanoniserades som en del av den hebreiska bibeln. Faktum är att Hanukkahhögtiden knappt nämns i Talmud utöver en kort diskussion om hur en menorah bör tändas och en legend om en mirakulös oljeflaska som brann i åtta dagar. Märk väl profeten Sakarias ord: "Icke genom någon människas styrka eller kraft ska

det ske, utan genom min ANDE, säger HERREN Sebaot." (Sakarias 4:6, svensk bibelöversättning, AE anm.), som valdes att läsas upp som den profetiska delen i högtiden.

Hanukkah förblev en rätt liten judisk högtid fram till dess att den återuppväcktes av tidiga sionister och grundarna av staten Israel som föreställde sig att de var moderna mackabéer inbegripna i en militär kamp för politiskt oberoende. I slutet av sin bok "Den judiska staten" skrev sionismens grundare Theodor Herzl som bekant, "Mackabéerna kommer att återuppstå igen!" T.o.m. idag är firandet av mackabéerna som judiska krigshjältar djupt rotat i israelisk kultur.

Men under senare år har många samtida rabbiner, judiska lärare och akademiker omprövat berättelsen om Hanukkah. Vanligtvis hänvisar en del förespråkare av denna nya pedagogik, när det gäller "den sanna berättelsen om Hanukkah", till att mackabéerna i själva verket är en slags "judiska talibaner" – och att om de fanns idag, skulle de inte vara alltför vänligt inställda till liberala amerikanska judars bruk.

Utvecklingen av det mackabeiska arvet får en att tänka på det uråldriga ordspråket, "Den enes terrorist är den andres frihetskämpe". Medan en del judiska betraktare inte tvekar att kalla dem för "religiösa fanatiker", insisterar andra på att de helt enkelt var "sanna frihetskämpar som gjorde det som många frihetskämpar gör". I

slutändan finns det inga lätta svar i denna diskussion. Vi skulle åtminstone kunna säga att berättelsen om Hanukkah bjuder in oss att kämpa djupt och ärligt med den tilltrasslade naturen i uppror och revolution.

Ja, kanske är detta de centrala frågorna som vi uppmanas att konfrontera vid Hanukkahhögstiden. Sionister som glorifierar mackabéerna som modiga frihetskämpar för nationell frigörelse skulle vi gott kunna fråga: Skulle inte vi då också kunna se palestinierna som mackabéer? Och de som avfärdar mackabéerna som religiösa extremister skulle vi kunna utmana med: Skulle vi förneka dem deras motstånd mot ett imperialistiskt selekuidiskt rike som förbjöd praktiserandet av judendom med fara för sina liv?

Jag vill hävda att detta slags frågor är lika relevanta för den tragiska, mångåriga krisen i dagens Syrien. Å ena sidan kan det inte finnas några tvivel om att Assad-regimen och dess ryska och iranska allierade, har begått väldokumenterade grymheter mot sina civila då man slog tillbaka mot rebellgrupper. Men dessa fraktioner har genomfört sin andel av urskillningslösa attacker även på civila. Häftiga sekteriska strider har också ägt rum mellan rebellgrupper – uppenbarligen mellan Daesh och Al Qaida/Al Nusra/Jabhat Fateh al-Sham.

USA och deras allierade Gulfstater vidhåller även fortsättningsvis att regimskifte är det enda acceptabla resultatet av dessa fientligheter. Men

som det visat sig historiskt med USA-sponsrade "regimskiften" i Mellanöstern, leder dessa interventioner ständigt till större snarare än mindre instabilitet. Andra hävdar att vi inte kan ignorera det faktum att denna revolt fortfarande är ett uppror mot en brutal och totalitär diktator. Men detta motstånd har blivit djupt splittat – och medan USA och deras allierade försöker stödja det, är de nu ytterst oförmögna att skilja mellan moderata rebellgrupper och jihadistiska grupper.

Det är dessa frågor som ekar i mig när jag på nytt berättar historien om Hanukkah i år. Och medan jag inte utger mig för att ha slutgiltiga svar, har jag en del tankar som jag tror att vi gör klokt i att överväga, medan krisen i Syrien fortsätter sitt tragiska förlopp.

Som amerikanska medborgare är det vår stora plikt att ställa vår regering till svars för sina beslut och handlingar. Och vi måste även ställa den till svars för dess dolda och öppna militära inblandning i Syrien minst så långt tillbaka som 1949 (när CIA iscensatte en kupp som ersatte den demokratiskt valda presidenten Shukri-al-Quwatli och ersatte honom med en diktator – en "dömd bedrogare" vid namn Husni al-Za'im).

Vi måste också medge att Obama-administrationen med högst sannolikt inte insisterar på ett regimskifte av godhet eller omsorg om det syriska folkets välbefinnande. Som alltid har det mycket mer att göra med västs militära syften. Som journalisten/

reportern Gareth Porter nyligen betonade:

”USA’s beslut att stödja Turkiet, Qatar och Saudiarabien i deras illa uttänkta plan för att störta Assad-regimen var först och främst en funktion av det primitiva intresse USA har att bibehålla ett ständigt krigstillstånd i sina regionala allianser. De tre sunnitiskt allierade kontrollerar USA’s tillgång till landets viktigaste militärbaser i regionen, och Pentagon, CIA, utrikesdepartementet och Vita huset var alla angelägna om att till varje pris skydda de befintliga militära ställningarna i regionen.”

Att vår regering insisterar på regimskifte har verkligen motiverat CIA att samarbeta med avskryvda allierade för att underlätta överföring av vapen till rebellgrupper som de vet föga om alls något om. Vår inblandning i syriska rebellgrupper har blivit så förvirrad att vi faktiskt har skapat en situation där milisgrupper som beväpnats av CIA och grupper som Pentagon beväpnat nu slåss mot varandra.

De av oss som tillhör det judiska samhället måste också ställa vår stat till svars för att de påstår sig agera i vårt namn – och i detta avseende är det tydligt att Israel på ett skamligt sätt förvärrar det syriska inbördeskriget för sina egna politiska intressen. Medan premiärminister Netanyahu öppet stödjer Rysslands allians med Assad-regimen, hjälper hans regering även Al-Qaida/Al-Nusra/Jabhat Fateh al-Sham:

”När man granskar alliansen mellan al-Nusra och Israel i regionen, är det tydligt att banden mellan de två parterna har varit synnerligen intima. Israel bibehåller ett läger på gränsen för sysiska krigares familjer. Reportrar har dokumenterat att kommandotrupper från Israeli Defense Forces gått in på syriskt territorium för att träffa syriska rebeller. Andra har fotograferat möten mellan israelisk militär och befälhavare från al-Nusra vid korsningen Quneitra, eldupphörslinjen som skiljer territorium som Syrien kontrollerar och det territorium som Israel ockuperat på Golanhöjderna.”

Vårt samhälle står med andra ord inför en sann vidräkning med vår delaktighet i den tragedi som drabbar Syrien.

En sista historisk kommentar - det är särskilt relevant för Hanukkah i år: i århundraden och fram till rätt nyligen var Aleppo hem för en av de mest betydande och kulturellt rika judiska samhällena i världen. J. Rolando Matalon, rabbi i New Yorks församling B’nai Jeshurun – och ättling till judarna i Aleppo – skrev nyligen följande starka berättelse:

Jag växte upp i Buenos Aires mitt i en församling med syriska judar. Mina farföräldrar hade lämnat Aleppo för årtionden sedan, men Aleppo lämnade aldrig dem. Våra liv var fyllda med Aleppos överdådiga smaker och dofter, med dess musik, dess språk, sociala normer och minnet av dess gator och underbara synagogor. Alep-

po var för oss både avlägset och oerhört nära, exotiskt och bekant.

En särskilt berömd sida i Aleppojudarnas historia går tillbaka till 1400-talet då de spanska judarna fördrevs enligt Alhambra Decree 1492. Denna de sefardiska judarnas exodus inledde en migration och bosättning i det ottomanska riket, inklusive Syrien. Ett betydande antal judar i exilen välkomnades i Aleppo, och i stor tacksamhet inledde de en ritual att tända ett extra ljus vid Hanukkah – en ritual som judar med ett arv från Aleppo/Syrien iakttar än idag.

Vid årets Hanukkah ska jag också tända ett extra ljus – i protest mot dem som har utnyttjat våldet i Syrien för sina egna cyniska intressen, i tacksamhet till dem som har öppnat sina hem och samhällen för att ta emot dem som gjorts rotlösa, och i minne av dagens syrier som har dödats i detta grymma och onödiga krig.

<http://www.truth-out.org>

opinion/item/38844-hanukkah-syria-and-the-perils-of-empire

Översättning: Anja Emsheimer

Antisemitiska sionister

Uri Avnerys kolumn den 31 december 2016

DET SOM RIKTIGT fångade mig var applåderna.

DÄR SATT DE VID DET runda bordet, representanterna från hela världen och applåderade sitt eget verk, resolutionen som de just enhälligt hade antagit. Säkerhetsrådet liksom Knesset har inte för vana att applådera eller komma med andra spontana utbrott. Och ändå klappade de händerna som barn som just fått sin julklapp.

(Ja, det var förvisso en dag före jul och första dagen i Chanukka, ett sammanträffande som sker en gång på årtionden sedan kristna använder

solkalendern och judarna fortfarande använder en modifierad månkalender.)

Delegaterna var vilda av glädje. De hade just uppnått något som undgått dem i många år: att fördöma Israels regering för deras flagranta brott mot internationell rätt.

Många amerikanska presidenter i rad hade använt sin anakronistiska vetorätt till att förhindra att FN gör sin plikt. Nu vågade president Barak Obama i slutet av sin tid som president att utmana Binyamin Netanyahu:s regering, en person som han avskyr av hela sitt hjärta.

Och så efter årtal av frustration kunde det högsta internationella organet anta en resolution om Israel enligt sin övertygelse. Inte undra på att de betedde sig som skolbarn som just fått lov. Ett lov som tyvärr kanske visar sig bli kort.

YTLIGT SETT var glädjen överdriven. Resolutionen har nästan ingen praktiskt betydelse. Den är tandlös. Netanyahu skulle kunna ta till det gamla orientaliska ordspråket: "Hundarna skäller men karavanen drar vidare."

Men Netanyahus omedelbara reaktion var en helt annan. Han agerade som ett sårat djur: han löpte bärsärkagång, slog vilt omkring sig och bet alla i närheten.

En del av hans reaktioner gränsade till det löjliga. Han kunde ha nedvärderat resolutionen och gjort sig lustig över den så som israeliska ledare har gjort många gånger tidigare. I stället kallade han hem sina ambassadörer från Senegal och Nya Zeeland (traditionellt vänligt sinnade nationer), ställde in utländska statsbesök, kallade in utländska ambassadörer för att på juldagen ge dem en avhyvling, slängde förolämpningar omkring sig och smutskastade särskilt president Obama.

Det var naturligtvis dumt att göra. Presidenten har fortfarande 21 dagar kvar, 21 långa dagar då han kan kränka Netanyahu. Han skulle exempelvis kunna låta en oåterkallelig FN-resolution passera genom att er-

känna staten Palestina som fullvärdig medlem i FN. För närvarande är hela det officiella Israel i panik inför ett sådant drag.

Om Netanyahu hade läst Machiavelli, skulle han ha vetat att man inte ska utmana ett lejon om man inte klarar att döda det. Särskilt, vill jag tillägga, ett lejon som man har kränkt och skadat många gånger förut. Till och med lejon blir arga ibland.

Men Netanyahus beteende kanske inte är så dumt som det ser ut. Det kanske t.o.m. är rätt smart. Det beror på hans syfte.

Som diplomatisk strategi är det katastrofalt. Men som strategi för att vinna val är det riktigt vettigt. Här har vi den stora hjälten, den nya kung David som kämpar för sitt folk och kväser hela världen. Finns det någon i Israel som kan jämföras med honom?

PÅ DEN gamla dåliga tiden med Golda Meir sjöng ett av den israeliska arméns underhållningsband en glad sång som började med orden: "Hela världen är mot oss/Men vi skiter i det..." Bandet dansade till låten.

Av någon anledning blir judar så glada av att en hel värld fördömer dem. Det bekräftar vad vi har vetat hela tiden: att alla nationer i världen hatar oss. Det visar hur speciella och överlägsna vi är. Det hänger på något vis ihop med vårt eget beteende. Det gud förbjude. Det är bara ren och skär antisemitism.

Netanyahu mönstrade ut Golda. Den gamla damen ser nu med avund ner på honom från himlen (eller upp till honom någon annanstans ifrån?)

SIONISMEN förmodades befria Israel från dessa gamla judiska komplex. Vi antogs bli en normal nation, israeler i stället för judar ”i exil”, beundrade av andra nationer. Vi tycks inte riktigt ha lyckats med det.

Men det finns en stor förhoppning. Faktiskt en jättestor: den heter Donald Trump. Han har redan twittrat om att allt kommer att ändra sig beträffande FN när han övertar makten.

Men kommer det att bli så? Är det någon – han själv inbegripen – som verkligen vet vad han har i åtanke? Kan Netanyahu vara helt säker?

Sant, han skickar en rabiat judisk-amerikansk ultrahögersionist som sin ambassadör till Tel Aviv (eller till Jerusalem, vi får se). En person som är så högerviden att han får Netanyahu själv att nästan verka vänsterviden.

Men samtidigt har Trump utsett som sin närmaste assistent en radikal vit rasist med helt antisemitiska meriter.

Kanske beror det, som en del tror, helt på Trumps humör. Vem vet hur hans humör kommer att vara på morgonen vid den första viktiga FN-omröstningen om Israel? Kommer han att vara Trump sionisten eller Trump antisemiten?

HAN KAN FAKTISKT VARA både och. Det är egentligen inget problem.

Sionismens uttalade syfte är att återföre alla judar i världen med den judiska staten.

Antisemiternas uttalade syfte är att fördriva judarna från alla deras länder. Båda sidor vill samma sak. Ingen konflikt.

Theodor Herzl, sionismens grundare, erkände denna rättighet från början. Han åkte till Tsarrysland som styrdes av antisemiter, och erbjöd dem en uppgörelse: vi befriar er från judarna, ni hjälper oss att övertyga dem om att ge sig av. Det var under de mördande pogromernas glansperiod. Men judarna som lämnade Ryssland åkte en masse till Amerika, mycket få till det av ottomanerna styrda Palestina.

Det här var inte något unikt. Genom den sionistiska historien har många försök gjorts för att värva antisemiter att hjälpa till med att tillämpa det sionistiska projektet.

T.o.m. innan den sionistiska rörelsen föddes predikade amerikanska och brittiska evangelister om att återföre judarna i församlingen i det heliga landet. De kan ha utgjort Herzls inspirationskälla. Men detta budskap om försoning för judarna hade en hemlig klausul. Judarnas återvändande till Palestina skulle medföra att Kristus återvände en andra gång. Men då måste judarna konvertera till kristendomen. De som vägrade skulle förintas.

1939 då den nazistiska faran blev uppenbar kallade den extrema sionistledaren Vladimir (Ze'ev) Jabotinsky till ett möte med sina anhängare i Polen. Ledarna för Irguns underjordiska rörelse i Palestina närvarade. En av dem var Abraham Stern vars nom de guerre var Ya'ir.

Mötet bestämde att man skulle närma sig de antisemitiska befälhavarna i den polska armén och erbjuda dem ett avtal: ni beväpnar och tränar unga polska judar och vi befriar Palestina och transporterar de polska judarna dit. Officerarna samtyckte och träningsläger sattes upp i Polen. Andra världskriget satte stopp för planen.

I och med att kriget bröt ut beordrade Jabotinsky, en brinnande anglofil trots allt, Irgun att upphöra med alla sådana aktioner och samarbeta med briter. Stern föreslog motsatt metod. Hans credo var: vår fiende är Storbritannien. Kriget ger oss en möjlighet att driva ut dem. Vår fiendes fiende är vår vän. Adolf Hitler är antisemit men nu är han en potentiell allierad till oss.

Stern bildade sin egen grupp (senare kallad Leni, hebreiska initialer för Fighters for the Freedom of Israel, även känt som "Stern-gänget"). Han sände en emissarie till det neutrala Turkiet med ett brev via den tyska ambassadören till "Mr Hitler" och erbjöd samarbete. Föhrern svarade inte. Det var förstås före holocaust.

Stern fängslades av briter och "sköts när han försökte fly". När kriget var slut och Sovjet blev Storbritanniens och västs fiende, tog arvtagarna till Stern kontakt med Stalin och erbjöd samarbete. Stalin, vars antisemitism med tiden blev alltmer uttalad, ignorerade erbjudandet.

Under kriget var en av arkitekterna bakom holocaust Adolf Eichmann, SS-officeren som ansvarade för att organisera transporten av ungerska judar till Auschwitz. I Budapest etablerade han kontakt med en grupp sionister, ledd av Israel Kastner som han gjorde en överenskommelse med. Som en gest av välvilja tillät han honom att skicka några hundra judar till det neutrala Schweiz.

Eichmann skickade en medlem i gruppen, Yoel Brand, till Istanbul med ett till synes tokigt erbjudande till de sionistiska ledarna i Jerusalem: om de allierade försåg nazisterna med tusen truckar, skulle deportationen av de ungerska judarna stoppas.

Tvärtemot sina instruktioner gick Brand över gränsen till det brittiskokuperade Syrien och arresterades av briter. Deportationen av de ungerska judarna – tiotusen om dagen – fortsatte.

Vad hade nazisterna för syfte med denna bisarra sak? Min egen teori är att Heinrich Himmler redan hade bestämt sig för att detronisera Hitler och sluta en separat fred med de västallierade. Eichmann följde sin plan för att etablera kontakt med de

allierade. Som övertygad antisemit var Himmler förvissad om att judarna kontrollerar världen.

Någon gång efter kriget skrev Eichmann sina memoarer, i tysk fångenskap. Han slog fast att han trodde att sionisterna var det ”biologiskt positiva” elementet i den judiska rasen.

Mahmoud Abbas skrev för övrigt sin doktorsavhandling om samarbetet mellan nazismen och sionismen, när han studerade vid Moskvas universitet.

KAN TRUMPS assistenter nu omfattar rabiater och rabiater antisemiter på samma gång?

Det kan de förstås.

I den gångna veckan fördömde vår försvarsminister på yttersta högerkanten, Avigdor Lieberman, den franska planen att samlas (i Paris om några dagar från idag) i en konferens om israelisk-palestinsk fred. Den israeliska regeringen fruktar att utrikesminister John Kerry då kommer att lägga fram sin detaljerade praktiska plan för ett fredsavtal, inklusive att bilda staten Palestina. Den här planen skulle antas av konferensen och därefter av FN's säkerhetsråd.

Det skulle bli president Obamas avskedsinlägg. Inget veto.

(För övrigt är Kerrys plan nästan identisk med en plan som mina vänner och jag publicerade 1957, för 59 år sedan, den hette ”The Hebrew Manifesto”).

Flammande av ilska jämförde Lieberman detta med Dreyfusaffären. För cirka 120 år sedan blev en judisk kapten i den franska armén falskeligen dömd för spionage för Tyskland och skickades till Djävulsön utanför Franska Guyana. Han friades senare. Enligt sionistisk mytologi var Theodor Herzl, då Paris-korrespondent för en tidning i Wien, så upprörd av händelsen att han inspirerades av den sionistiska idén.

Den kommande Pariskonferensen var en repris på Dreyfusaffären men den här gången mot hela det judiska folket.

Inget att oroa sig för. Donald Trump och hans antisemitiska sionister kommer att ordna upp allt igen.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avneriy/1483105431/>

Översättning: Anja Emsheimer

En jordbävning i den judiska världen

Eva Illouz den 1 januari 2017

En känsla av något kusligt inleder det nya året då judar bevittnar att deras religiösa och politiska ledare allierar sig med antisemiter och antidemokrater

DE SENASTE MÅNADERNA har jag som många andra följt nyheterna med en odefinierbar blandning av förfäran, fascination och fasa. När verkligheten undgår vårt grepp, tar vi kanske till något som är välbekant för oss för att orka med det som är svårfångat.

1919 skrev Sigmund Freud en kort essä, "The Uncanny" (på tyska "Das Unheimliche") där han försökte förstå en särskild slags ångest och fruktan som väckts av konst eller litteratur (till exempel E.T.A. Hoffmanns berättelser) eller händelser (som återkommande tillfälligheter), det kusliga. Unheimlich är motsatsen till Heimlich, det bekanta, privata och trivsamma.

Freuds genidrag bestod i förståelsen av att det fysiska "unheimlich" inte står i motsats till "heimlich", utan snarare är en underkategori av det samma: det är det obekanta som händer i hemmet som när ett barn tittar på sin mammas ansikte och plötsligt känner att bakom hennes ansikte gömmer sig ett spöke eller en häxa (oräkneliga skräckfilmer utnyttjar känslan av det kusliga och förvandlar farföräldrar, föräldrar eller barn till besatta varelser). Det kusliga är alltså den väldigt speciella formen av den

fasa vi känner när vi tittar på någon eller något som är bekant men ändå misslyckas att känna igen det. Det är ångesten som härrör från att man faktiskt ser en främmande varelse i den välbekanta kroppen och ansiktet.

Den värld som vi kan se 2017 väcker samma känsla av kuslighet: Det är samma gamla värld som vi kände till men vi upplever att den har blivit bebodd av främmande spöken, hybridvarelser som vi aldrig tidigare sett.

"Ledarna i den demokratiska världen" försvarar odemokratiska kvarlevor från den värld som USA krossade för bara 70 år sedan (Charles Lindbergs namn har ofta tagits fram i Donald Trump-sammanhang med avseende på den fascistiska väg som USA kunde ha tagit då men inte gjorde). Den här mannen är mycket närmre i ledarskapsstil, i ideologi och i personlig samhörighet med Rysslands ledare – en tidigare KGB-spion – än han är till sina kamrater medborgare från det demokratiska partiet, eftersom han själv uppmunttrade Ryssland, en främmande och fientlig makt, att spionera på Hillary Clinton. Rysslands ingripande i det amerikanska valet utfördes i passivt samarbete med FBI själv – den amerikanska allmänhetens skötebarn, en av de förmodade väktarna av amerikansk makt, avslöjande för alla makter som underminerar amerikansk suveränitet inifrån sitt epicentrum. Två spöken hemsöker nu Förenta

staterna och tycks ha tagit dess själ i besittning; det besegrade fascistiska Europa på 1930-talet och Ryssland under kalla kriget.

Men kanske är det mest unheimlich av allt de nya allianserna som har ägt rum i den judiska världen.

Slutet av 2016 medförde en allians av ett aldrig tidigare skådat slag mellan den israeliska regeringen, en stor andel av ortodoxa judar (i både USA och Israel), Trumpanhängare och sympatisörer, samma som under och efter Trumps kampanj, illasinnat flirtade med neonazister, Ku Klux Klan och beundrare av Hitler.

Jag tillhör den generation för vilken kampen mot antisemitism var oerhört viktig vad gäller judisk moral, politisk och religiös identitet. Kampen mot antisemitism har hållit samman hela judiska samfund och bidragit till att olika linjer inom judendomen har övervunnit sin oenighet; den har gjort staten Israel till centrum för judiskt liv; den har blivit fokus i judiskt historiskt minne i hela världen. Men för första gången i modern historia har viktiga delar av organiserad religiös judendom i Amerika – det mäktigaste judiska samfundet utanför Israel – tagit parti för en politisk grupp från vilken en stank av antisemitism kommit. Ingen mindre än Arye Dery, ledare för Israels ultraortodoxa parti, Shas, och inrikesminister hävdade att valet av Donald Trump signalerade att Messias snart skulle anlända: ”Om ett sådant mirakel som detta kan hända, då har vi redan nått dagarna för Mes-

sias ankomst; därför är vi faktiskt i eran för Messias födslovånder.”

Om Dery och oräkneliga amerikanska och israeliska ortodoxa (eller professionella judar från någon organisation, som judarna i Amerikas Zionist Organization), kan hålla för näsan när de känner den antisemitiska stanken från Trumpanhängare och sympatisörer och låtsas att stank är doften från rosor, och om de kan fira hans maktövertagande som ett tecken på Messias nära förestående ankomst – då har en jordbävning i den judiska världen ägt rum utan vår vetskap, och öppnat en bred, gapande geologisk förkastning. Det är en förändring av enorma mått.

Betydelserna i denna förändring är många: Nationalism har ersatt historiskt minne såsom sambandet mellan judiska institutioner och judisk identitet. Israel och organiserad ortodox judendom är villiga att rättfärdiga och samarbeta med antisemiter, när de senare kan hjälpa dem att främja intressen som är helt politiska, det vill säga, som handlar om kontroll och makt. Premiärminister Benjamin Netanyahu vill att Förenta staterna förser hans odemokratiska politik med ett legitimitetens sigill. Bosätarna vill annektera territorium i lugn och ro, utan bråk och störningar och utan att internationella organisationer som Förenta Nationerna blandar sig i. Och de ortodoxa vill krossa de konservativa och reformistiska riktningarna inom judendomen.

Framtida generationer kommer att minnas detta: Ultraortodoxa och ultranationalister bytte det historiska minnet av det judiska folket och deras egen trohet mot det judiska folket, mot en offentlig marknad med politiska intressen för ren och skär makt och territoriell expansion. Det betyder också: Den israeliska högerens oavbrutna återopande av det den betraktar som det ständiga hotet från antisemitism för att legitimera sin utrikes- och inrikespolitik är inget annat än ett spel för gallerierna. Nu är det bara alla judar i Israel och i den demokratiska världen som kan hävda att de är de äkta motståndarna till antisemitism eftersom man inte kan bekämpa antisemitism utan att kämpa för mänskliga rättigheter i allmänhet. Att skilja kampen mot antisemitism från mänskliga rättigheter som den israeliska högern och ortodoxa judar gör är liktydigt med att säga att endast judar har mänskliga rättigheter. Slutligen har alla dessa nya allianser skapat och kommer att fortsätta att skapa klyftor som det judiska folket kanske aldrig kan hämta sig från. Det finns historiska exempel på denna fruktan.

Religioner och folk har splittrats i mindre väsentliga frågor. Den protestantiska reformationen förorsakades

av att man förkastade den katolska kyrkans blandning av religion, politiska intriger och bottenlös ekonomisk girighet. Jag vet inte om vi är nära en judisk reformation, men jag är säker på att en del av den judiska organisationsvärlden idag liknar kyrkostaten innan den ifrågasattes av Martin Luther. Den uppvisar samma blandning av fundamentalism, politik och pengar, en blandning som ingenstans i mänsklighetens historia har framkallat respekt eller varit upplyftande.

De av oss, i och utanför Israel, som är engagerade i minnet av judisk historia och försvaret av judars rättigheter som mänskliga rättigheter, måste ropa: "Här står jag."

Eva Illouz är professor i sociologi vid Hebrew University i Jerusalem. Sedan oktober 2012 har hon varit ordförande för Bezalel Academy of Art and Design. Sedan 2015 har Illouz varit professor vid Paris School for Advanced Studies i samhällsvetenskap (École des hautes études en sciences sociales).

<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.762102>

Översättning: Anja Emsheimer

The Full Text of the UNSC Resolution 2334 on Israeli Settlements

Approved on December 23, 2016, by 14-0, with US abstaining

The Security Council,

Reaffirming its relevant resolutions, including resolutions 242 (1967), 338 (1973), 446 (1979), 452 (1979), 465 (1980), 476 (1980), 478 (1980), 1397 (2002), 1515 (2003), and 1850 (2008),

Guided by the purposes and principles of the Charter of the United Nations, and reaffirming, inter alia, the inadmissibility of the acquisition of territory by force,

Reaffirming the obligation of Israel, the occupying Power, to abide scrupulously by its legal obligations and responsibilities under the Fourth Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, of 12 August 1949, and recalling the advisory opinion rendered on 9 July 2004 by the International Court of Justice,

Condemning all measures aimed at altering the demographic composition, character and status of the Palestinian Territory occupied since 1967, including East Jerusalem, including, inter alia, the construction and expansion of settlements, transfer of Israeli settlers, confiscation of land, demolition of homes and displacement of Palestinian civilians, in violation of interna-

tional humanitarian law and relevant resolutions,

Expressing grave concern that continuing Israeli settlement activities are dangerously imperilling the viability of the two-State solution based on the 1967 lines,

Recalling the obligation under the Quartet Roadmap, endorsed by its resolution 1515 (2003), for a freeze by Israel of all settlement activity, including “natural growth”, and the dismantlement of all settlement outposts erected since March 2001,

Recalling also the obligation under the Quartet roadmap for the Palestinian Authority Security Forces to maintain effective operations aimed at confronting all those engaged in terror and dismantling terrorist capabilities, including the confiscation of illegal weapons,

Condemning all acts of violence against civilians, including acts of terror, as well as all acts of provocation, incitement and destruction,

Reiterating its vision of a region where two democratic States, Israel and Palestine, live side by side in peace within secure and recognized borders,

Stressing that the status quo is not sustainable and that significant steps, consistent with the transition contemplated by prior agreements, are urgently needed in order to (i) stabilize the situation and to reverse negative trends on the ground, which are steadily eroding the two-State solution and entrenching a one-State reality, and (ii) to create the conditions for successful final status negotiations and for advancing the two-State solution through those negotiations and on the ground,

1. Reaffirms that the establishment by Israel of settlements in the Palestinian territory occupied since 1967, including East Jerusalem, has no legal validity and constitutes a flagrant violation under international law and a major obstacle to the achievement of the two-State solution and a just, lasting and comprehensive peace;

2. Reiterates its demand that Israel immediately and completely cease all settlement activities in the occupied Palestinian territory, including East Jerusalem, and that it fully respect all of its legal obligations in this regard;

3. Underlines that it will not recognize any changes to the 4 June 1967 lines, including with regard to Jerusalem, other than those agreed by the parties through negotiations;

4. Stresses that the cessation of all Israeli settlement activities is essential

for salvaging the two-State solution, and calls for affirmative steps to be taken immediately to reverse the negative trends on the ground that are imperilling the two-State solution;

5. Calls upon all States, bearing in mind paragraph 1 of this resolution, to distinguish, in their relevant dealings, between the territory of the State of Israel and the territories occupied since 1967;

6. Calls for immediate steps to prevent all acts of violence against civilians, including acts of terror, as well as all acts of provocation and destruction, calls for accountability in this regard, and calls for compliance with obligations under international law for the strengthening of ongoing efforts to combat terrorism, including through existing security coordination, and to clearly condemn all acts of terrorism;

7. Calls upon both parties to act on the basis of international law, including international humanitarian law, and their previous agreements and obligations, to observe calm and restraint, and to refrain from provocative actions, incitement and inflammatory rhetoric, with the aim, inter alia, of de-escalating the situation on the ground, rebuilding trust and confidence, demonstrating through policies and actions a genuine commitment to the two-State solution, and creating the conditions necessary for promoting peace;

8. Calls upon all parties to continue, in the interest of the promotion of peace and security, to exert collective efforts to launch credible negotiations on all final status issues in the Middle East peace process and within the time frame specified by the Quartet in its statement of 21 September 2010;

9. Urges in this regard the intensification and acceleration of international and regional diplomatic efforts and support aimed at achieving, without delay a comprehensive, just and lasting peace in the Middle East on the basis of the relevant United Nations resolutions, the Madrid terms of reference, including the principle of land for peace, the Arab Peace Initiative and the Quartet Roadmap and an end to the Israeli occupation that began in 1967; and underscores in this regard the importance of the ongoing efforts to advance the Arab Peace Initiative, the initiative of France for the convey-

ing of an international peace conference, the recent efforts of the Quartet, as well as the efforts of Egypt and the Russian Federation;

10. Confirms its determination to support the parties throughout the negotiations and in the implementation of an agreement;

11. Reaffirms its determination to examine practical ways and means to secure the full implementation of its relevant resolutions;

12. Requests the Secretary-General to report to the Council every three months on the implementation of the provisions of the present resolution;

13. Decides to remain seized of the matter.

read more:
<http://www.haaretz.com/israel-news/1.761030>

Members of the United Nations Security Council vote at the United Nations headquarters on Friday, Dec. 23, 2016. AP / Manuel Elias

Tolkning av FN's resolution om israeliska bosättningar: Vilka är de omedelbara konsekvenserna?

David Barak den 24 december 2016

Kan Trumps administration stjälpas säkerhetsrådets resolution om israeliska bosättningar? Varför lade Putin inte in sitt veto? Vilka är slutsatserna på kort och lång sikt? Här följer en guide för att förstå röran.

RESOLUTIONEN MOT israeliska bosättningar som FN's säkerhetsråd antog i fredags sände ut diplomatiska, politiska och mediala chockvågor. Efter tusentals av rapporter, analyser och turer får man här en guide för att få någon ordning i röran.

Är det säkerhetsrådets första resolution om israeliska bosättningar?

Nej. Men det är den första på över 35 år som så uttryckligen handlar om bosättningarna. Den förra resolutionen av det slaget, resolution 465, antogs av säkerhetsrådet i mars 1980 (ni kan läsa den här i sin helhet). Men den israelisk-palestinska konflikten har genomgått dramatiska förändringar, omfattningen av det israeliska bosättningsprojektet har ökat dramatiskt, och det internationella samfundets fokus på bosättningarna som ett hot mot hållbarheten i tvåstatslösningen har också ökat markant.

Är detta första gången som en amerikansk president avstår från att inlägga sitt veto mot en resolution om Israel-Palestina i FN's säkerhetsråd?

Nej. Alltsedan 1967 har alla amerikanska presidenter tillåtit att säkerhetsrådets resolutioner antas. Fram till idag har 47 resolutioner om den israelisk-palestinska konflikten antagits av FN's säkerhetsråd, samtliga under andra presidenter än Obama. President George H.W. Bush tillät nio resolutioner under sin tid som president. Under president Bill Clinton antog FN's säkerhetsråd tre resolutioner. Faktum är att detta är första gången som Obama avstod från att använda det amerikanska vetot i säkerhetsrådet när det gällde Israel, sedan han inträdde i Vita huset för åtta år sedan. Förra gången som en resolution om Israel i februari 2011 kom till omröstning i säkerhetsrådet, en resolution som också gällde de israeliska bosättningarna, lade Obama in sitt veto.

Bröt Obama en årtiondelång tradition enligt vilken presidenter inte förändrar politiken mellan regeringar?

Nej. Åtskilliga presidenter har använt interimspenoden mellan valet av en ny president och dennes tillsättande då de är befriade från politiska restriktioner, för att genomföra långtgående utrikespolitiska förändringar, vilket även gäller den israelisk-palestinska frågan. President Ronald Reagan använde exv. denna interimspe-

riod 1988 till att påbörja en dialog med PLO. President Clinton använde den perioden till att presentera "The Clinton Parameters" där han anger riktlinjer för en lösning av knäckfrågorna i den israelisk-palestinska konflikten.

Ändrar resolutionen något i bosättningarnas rättsliga status, som redan är illegala enligt internationell lag?

Nej. Fjärde Genèvekonventionen förbjuder nationer att flytta befolkningar till och att anlägga bosättningar på en annan nations territorium som erövrats i krig. Ett överväldigande antal länder stödjer sedan lång tid uppfattningen att bosättningarna är olagliga utifrån ståndpunkten att de israeliska bosättningarna på Västbanken och i Östra Jerusalem är illegala och utgör en kränkning av internationell rätt.

Vilka är de omedelbara konsekvenserna av säkerhetsrådets resolution?

Den resolution som säkerhetsrådet antagit kommer inte att få några praktiska konsekvenser för Israel. Resolutionen innehåller inga tvingande åtgärder eller definierar sanktioner för dem som kränker den, utom ett system varigenom Förenta Nationernas generalsekreterare var tredje månad kommer att lämna en rapport till säkerhetsrådet om läget i bosättningsbyggandet. Anledningen till detta är att resolutionen togs under kapitel 6 i FN-stadgan, och således inte är bindande samt endast innebär visad avsikt och en rekommendation. Resolutionen är ett slags diplomatiskt budskap till Israel och bekräftar

den internationella enighet som råder i fråga om bosättningarna samt isolerar Israel vad beträffar denna lösning. För att resolutionen ska bli bindande och tillåta tvång eller påtvingas sanktioner av det internationella samfundet, skulle den behöva antas under FN-stadgans kapitel 7.

Vilka möjliga konsekvenser finns på lång sikt?

På medellång till lång sikt kan resolutionen få allvarliga konsekvenser för Israel i allmänhet och för bosättarföretaget i synnerhet. Skälet till detta kommer från de två viktigaste klausulerna i resolutionen. Den första fastställer att bosättningarna "inte har någon juridisk giltighet och utgör en flagrant kränkning av internationell rätt". Internationella brottmålsdomstolen i Haag genomför för närvarande en preliminär undersökning gällande en talan mot Israel som palestinierna lämnat in. En av frågorna som denna talan väcker är bosättningsbyggandet. Internationell rätt tar sig uttryck genom olika åtgärder där säkerhetsrådets resolutioner ingår. Således skulle detta beslut nu kunna påverka den preliminära undersökningen och utgöra anledning för ICC-åklagare att beordra en fullständig undersökning av Israels bosättningsbyggande.

En annan klausul i resolutionen uppmanar världens nationer "att i sina relevanta avtal skilja mellan staten Israels territorium och territorierna som ockuperats sedan 1967". Detta är ett prejudikat i säkerhetsrådets resolutioner om den israelisk-pales-

tinska konflikten och uppmanar faktiskt länderna att direkt eller indirekt bryta kontakten med bosättningarna. Denna klausul kan möjliggöra för länder, internationella organisationer som EU och bolag att vidta sanktioner mot bosättningarna. Utrikesministeriets bedömning är att EU borde godkänna en liknande resolution i sina institutioner och basera praktiska steg och lagar utifrån densamma.

Kommer den tillträdande Trumpadministrationen att kunna oimintetgöra resolutionen eller få igenom en motsatt resolution?

Teoretiskt ja men i praktiken egentligen inte. För att oimintetgöra resolutionen skulle Trump behöva få en motsatt resolution antagen som de facto måste fastslå att bosättningarna är legala och inte ett hinder för fred, få stöd från åtminstone åtta medlemmar i säkerhetsrådet med undantag av USA och garantera att Ryssland, Kina, Frankrike och Storbritannien inte skulle lägga sitt veto. Det är det minsta. Minuterna efter att resolutionen hade antagits, twittrade Trump att efter den 20 januari kommer förhållandena i FN att se annorlunda ut. Trump kommer att kunna påverka säkerhetsrådets arbete från och med nu, men historien kommer att visa att det inte är någon obetydlig möjlighet att även han kommer att behöva undvika att lägga in sitt veto i fråga om Israel-Palestina.

Kommer Trumpadministrationen eller republikanska lagstiftare att stoppa USA's bidrag till FN?

En del äldre republikaner inbegripet

Lindsey Graham, som är ordförande för Subcommittee on State, Foreign Operations and Related Programs, har redan tillkännagivit att de kommer att ingripa för att avbryta och till och med helt stoppa USA's bidrag till FN-institutioner som svar på att resolutionen antagits. USA har vidtagit liknande åtgärder i fråga om FN's kulturella gren, UNESCO, när man accepterade Palestina som fullvärdig medlem. Resultatet har blivit att USA har förlorat sin röst i UNESCO och deras inflytande på organisationen har avtagit dramatiskt. Detta påverkade Israel negativt som inte längre kunde räkna med USA för att stoppa antiisraeliska åtgärder som UNESCO vidtog.

Om förhållandet mellan Netanyahu och den ryska presidenten Putin är så bra, varför lade då inte Ryssland in sitt veto mot resolutionen?

Det påstått nära förhållandet mellan Netanyahu och Putin sviker när det gäller ryska intressen och FN-omröstningar. Ryssland är en av palestiniernas främsta supportrar genom de senaste 50 åren. Under de åren och även idag har Ryssland röstat mot Israel i varje möjligt internationellt forum. Det är möjligt att detta kommer att ändra sig i framtiden men åtminstone i nuläget är ett ryskt veto mot en resolution i FN's säkerhetsråd om den israelisk-palestinska konflikten en fråga om science fiction och inte om diplomati.

<http://www.haaretz.com/israel-news/LIVE-1.760936/UN-Israel-Settlements-Palestinians>

Översättning: Anja Emsheimer

Nu är det dags för Obama att erkänna Palestina

Juan Cole den 27 december 2016

IDAG SKULLE JAG VILJA återkomma till något jag för två år sedan argumenterade för i *The Nation*: att president Barack Obama borde erkänna Palestina innan han avgår. Av olika men besläktade skäl vädjade även Jimmy Carter om något liknande i november 2016.

Ett av de argument man ofta hör är att Israel inte kan överleva som judisk stat om de annekterar hela Västbanken, eftersom det då till slut blir fyra miljoner palestinier (invånare på Västbanken och i Gaza) som bosätter sig i Israel.

Jag bryr mig faktiskt inte om huruvida Israel har en judisk majoritet, precis som jag inte bryr mig om huruvida Egypten har en sunnimuslimsk majoritet eller Tyskland en tysk. I den franska revolutionens tradition menar jag att stater borde vara civila stater för människorna i republiken, vilka de än må vara. 1789 var Förenta staterna i huvudsak brittiskt och hade en befolkning på fyra miljoner. Nu är de åtta gånger så många och har stora italienska, tyska, irländska och latinos-befolkningar, för att inte tala om över tre miljoner muslimer. Än sen? Alla dom grupperna har bidragit med något för att berika nationen. I en globaliseringens tidsålder är det troligtvis ändå en galnings sak att på konstgjord väg försöka upprätthålla en etnisk grupp som en majoritet. (För att inte nämna att "etniska grupper" är flytande och ändrar sin

definition över tid.) Israel importerar thailändska jordbruksarbetare och välkomnade i början afrikanska flyktingar.

Så det som kallas en "enstatslösning" vore OK för mig så länge som alla medborgarna i denna enda stat skulle ha lika rättigheter och att det var en sann demokrati.

Det skulle bara vara mycket svårt att komma därhän medan det skulle bli ganska lätt att upprätta två stater eftersom den grundläggande strukturen för de två staterna redan finns.

Dessutom är det fullt möjligt att de israeliska husockupanterna på palestinsk mark på Västbanken, någon gång kommer att iscensätta ett inbördeskrig och försöka jaga bort palestinierna och än en gång göra dem till statslösa flyktingar.

STATSLÖST FOLK

Det som är fel med den nuvarande uppgörelsen är att palestinierna inte har medborgarskap i en riktig stat. En stat kontrollerar vattnet, luften och marken på ett territorium. Den palestinska myndigheten (PA) kontrollerar ingetdera. En stat har ett rättsligt system som kan skydda den grundläggande egendomen och medborgarnas mänskliga rättigheter. Palestina har ingetdera. Viktiga fall går till det israeliska rättsväsendet som med några få undantag tenderar att bestämma till förmån för israeler. Och en rad

beslut tas för palestinierna av den israeliska armén eller av koloniala administratörer.

Människor som är statslösa – med överdomaren i högsta domstolen, Earl Warrens ord – har inte rätten att inneha rättigheter. Det är oacceptabelt att miljontals palestinier skulle förbli statslösa därför att Israel insisterar på det. Premiärminister Benjamin Netanyahu har t.o.m. svurit på att han inte kommer att tillåta en palestinsk stat så länge han är vid makten (en kränkning av Osloavtalet).

Skälet till att alla dessa årtionden med förhandlingar har visat sig vara fruktlösa är att palestinierna, som statslösa, faktiskt inte är i position att kunna förhandla. Man kan bryta löften om avtal med statslösa efter eget gottfinnande, som Netanyahu upprepade gånger har gjort, utan att frukta några följder och utan att de statslösa har någon utväg. Så kan man inte börja med förhandlingar. Man måste börja med att ta itu med att palestinierna saknar medborgarskap.

Det bör noteras att nationalsocialisterna i Tyskland berövade tyska judar deras medborgarskap, som en förberedelse för att skicka dem till förintelse eller driva ut dem från deras hem som flyktingar. (Låt oss se, fnös Joseph Goebbels, om någon av deras liberala förkämpar vill ha dem då.) Nazisterna förstod mycket väl att man kan göra vad man vill med statslösa människor och att ingen ens kommer att motsätta sig det.

För den sionistiska högern är Israel en lösning på problemet med att judar alltid riskerar att förlora sina medborgerliga rättigheter när de är medborgare i andra stater. (Det var ett problem på 30-talet; det är inte klart att det är en varaktig eller universell fråga – i motsats till USA.) Dessutom är uppfattningen i en värld med kärnvapen att en stat kan skydda en från ännu en förintelse är falsk messias; fråga människorna i Hiroshima och Nagasaki. I varje fall kan inte det onaturligt skapade problemet med judisk statslöshet ske till priset av att skapa palestinsk statlöshet.

RESOLUTIONEN I FN'S SÄKERHETSÅRÅD

Jag insisterar på att problemet med palestinsk statslöshet måste få en lösning på ett eller annat sätt. De kan bli israeliska medborgare eller palestinska medborgare. Men de måste bli medborgare på något vis. Annars kommer vi att även i fortsättningen vara med om katastrofer som drabbar dem upprepade gånger, och orättvisan som begås mot dem kommer att fortsätta att ge upphov till säkerhetsrisker för USA.

Ordföranden för PLO's verkställande utskott, Saeb Erekat, sade den 26 december att det palestinska ledarskapet stärkts av den resolution som Förenta nationernas säkerhetsråd antagit där israelisk kolonisering av Västbanken fördömdes. Som ett resultat av detta ville man nu fördubbla sina ansträngningar för att Palestina ska få fullt medlemskap i Förenta nationerna (FN).

Likaledes sade han att palestinierna skulle föra upp sitt fall i internationella brottmålsdomstolen (ICC) i Haag, och anklaga israeliska ämbetsmän för olika brott mot internationell lag om ockupation, den värsta av dem låter sina medborgare kolonisera de ockuperade territorierna.

Erekat inser att den palestinska saken inte kommer att komma någonstans innan Palestina har fått några förmåner som stat, medlemskap i FN och möjligheten att ta sina fall till ICC.

Så nu till frågan om president Obama. Precis som han etablerade diplomatiska relationer med Kuba, skulle han kunna göra detsamma med avseende på Palestina. Det skulle bli ett steg mot att lösa det problem som pågått i decennier, det om palestinsk statslöshet.

Juan Cole is Richard P. Mitchell Collegiate Professor of History at the University of Michigan.

http://www.fairobserver.com/region/north_america/barack-obama-israel-palestine-latest-news-43530/

Översättning: Anja Emsheimer

Judisk identitet i skuggan av staten Israel.

I TUSENTALS ÅR har judisk kultur utformats i diasporan där judar levtt som en liten spridd minoritet bland andra folkslag – ofta i skuggan av en antisemitism vars kulmen var Förintelsen. En intellektuell tradition av ifrågasättande, kritik, och argumentering har utvecklats. Med staten Israels tillkomst 1948 har situationen för judenheten drastiskt förändrats. ”Den judiska staten” säger sig agera på alla judars vägnar. Mellan den judiska diasporakulturen och kraven på att stödja Israel har ett växande spänningsförhållande uppstått. Hur kommer detta att utvecklas?

Kom och lyssna på Lars Dencik,
Palmesalen i ABF-huset torsdagen den 9 mars kl 18.30!
Arrangör är JIPF i samarbete med ABF

Lars Dencik är professor i socialpsykologi. Han är en drivande kraft i Föreningen Judisk Kultur i Sverige och har i många år ingått i tidskriften Judisk Krönikas redaktionsråd. Han har bl.a. skrivit *Judendom i Sverige – en sociologisk belysning*, Uppsala, Swedish Science Press, 2007; *Konsten att vara judisk i den svenska moderniteten*, i Socialvetenskaplig Tidskrift Nr 3-4, 2009;

Kom ihåg Naboth

Uri Avnerys kolumn den 17 december 2016

I JERUSALEM diskuteras nu en helt osannolik lag.

Man är sysselsatt med en bosättning vid namn Amona. Långt inne på ockuperad mark har några dussin judiska familjer där satt upp en illegal bosättning – illegal till och med enligt israelisk lag, för att inte nämna internationell rätt.

Men problemet är att de inte brydde sig om att ta sig besväret att ta reda på vem som äger marken där de slog sig ner. Det visade sig att den faktiskt tillhör privata arabiska bönder. Israels högsta domstol beordrade bosättarna att evakuera platsen.

Evakuera judar? Otänkbart! Amoniterna svor på ”passivt” motstånd. Det betyder att man uppmanar tiotusentals bosättare från alla de ockuperade palestinska områdena att skynda sig till platsen. Det innebär gråtande bebisar, skrikande flickor, våldsamma ungdomar som puffade på konfunderade soldater (många av dem var själva bosättare), män som bar nazitidens gula stjärna, kvinnor som grep tag i sina många gråtande barn, kameror i mängder. Förfärligt.

Så när datumet för evakueringen närmar sig och domstolen vägrar att bevilja ytterligare något uppskov – efter årtal med legal lek – har regeringen kommit på en utväg: Amonabosättarna kan flytta hundra yards till mark

på en del av samma kulle som officiellt inte tillhör privatpersoner.

Som tack för denna bosättarnas ynnest lovar regeringen att stifta en ”legitimeringslag”, en uppfinning av simpelt juridiskt snille. Den säger att på dussintals platser över hela Västbanken, där andra bosättningar har satts upp på privat palestinsk egendom, kommer marken helt enkelt att exproprieras och de rättmätiga ägarna kommer att få en kompensation utbetald.

Kort sagt: en gigantisk åtgärd där man stjälar privatpersoners egendom, vilka råkar vara palestinska araber för att ”legitimera” bosättningar med fanatiska judar långt ute på högerkanten.

NÄR JAG läste lagförslaget blev jag påmind om en mening i bibeln som alltid har förbryllat mig.

Den finns i Exodus (12). När Farao till sist tillät Israels barn att lämna Egypten, efter de hemska tio plågorna, gjorde de någonting ovanligt.

2 Mosebok 12

”... ³⁵De hade gjort som Mose sade: de hade bett egypterna om föremål av silver och guld och om kläder. ³⁶Och Herren hade gjort egypterna välvilligt stämda mot israeliterna, så att de gav dem vad de begärde. På det sättet tog de byte av egypterna.”

Eftersom Israels barn vandrade iväg för gott innebar ”att låna” stöld. Och inte från Faraos och staten utan från vanligt folk, deras grannar.

Man är nu allmänt överens bland experter om att exodus aldrig ägde rum på riktigt och att berättelsen skrevs omkring tusen år efter den påstådda händelsen. Men varför skulle en författare tillskriva sina förfäder ett så motbjudande beteende? Särskilt som det aldrig hände?

Det enda svaret jag kan komma på är att författarna och redaktörerna vid den tiden inte såg något motbjudande i denna berättelse. Att lura och plundra icke-israeliter var okej.

Det är också okej nu för bosättarna och Israels regering.

(Hur vet vi att berättelsen om exodus var påhittad vid en mycket senare tidpunkt? Därför att de egyptiska tecken som, bland andra tecken, nämns i berättelsen inte ens fanns vid tidpunkten för den inbillade Moses men fanns vid tiden för mackabéerna många århundraden senare när texten skrevs.)

ETT ANNAT AVSNITT i bibeln är ännu mer relevant för dagens händelser. Det är en text som varje israelisk skolpojke lär sig i sina tidiga tonår. Det hebreiska originalet har en utsökt litterär skönhet, bortsett från dess överväldigande moraliska kraft.

I 1 *Konungaboken* 21 berättas:
21 ¹Någon tid därefter hände följande.

de. Navot, som var från Jisreel, ägde en vingård där; den låg intill det palats som tillhörde kung Achav i Samaria. ²Achav sade till Navot: ”Låt mig få din vingård att ha till köksträdgård, den gränsar ju till mitt hus. Jag skall ge dig en bättre vingård i stället eller betala dig i pengar, om du föredrar det.” ³Men Navot svarade: ”Herren förbjude att jag skulle låta dig få vad jag ärvt av mina fäder!” ⁴Achav begav sig hem, dystert och förbittrad över att Navot från Jisreel hade svarat att han inte ville ge honom sitt fäderneärv. Han lade sig på sängen med ansiktet bortvänt och ville inte äta. ⁵Då kom hans hustru Isebel. ”Vad är det som grämer dig”, frågade hon, ”varför äter du ingenting?” ⁶Achav svarade: ”Jag har talat med Navot från Jisreel. Jag bad att få köpa hans vingård eller ge honom en annan i stället om han föredrog det. Men han sade: Du får inte min vingård!” ⁷Då sade Isebel: ”Nu får du visa vem som regerar i Israel! Stig upp och ät och var vid gott mod. Jag skall se till att du får Jisreeliten Navots vingård.” ⁸Sedan skrev hon brev i Achavs namn, förseglade dem med hans sigill och skickade dem till de äldste och de förnämsta i den stad där Navot bodde. ⁹I breven hade hon skrivit: ”Utlys en fastehögtid, och låt Navot sitta främst bland folket. ¹⁰Sätt två skrupelfria män emot honom och låt dem vittna att han har smädat Gud och kungen. För sedan bort honom och stena honom till döds.” Hustrun tog sakerna i egna händer, beordrade Samariens åldermän att på falska grunder ställa Naboth inför rätta och de fick honom stenad till döds.”

Gud den allsmäktige tyckte inte alls om det här. Han sände sin profet, Elia, som tilltalade Ahab och sade till honom:

¹⁷Då kom Herrens ord till Elia från Tishbe: ¹⁸”Gå och sök upp Achav, Israels kung, som regerar i Samaria. Du finner honom i Navots vingård, som han har kommit för att ta i besittning. ¹⁹Säg till honom: Så säger Herren: Har du både dräpt och hunnit lyfta arvet? Sedan skall du fortsätta: Så säger Herren: På den plats där hundarna slickade Navots blod skall de också slicka ditt.”

Och så skedde. Ahab dog en hjältes död i strid, föll till marken dödad av en pil som skjutits på måfå. Hundarna slickade hans blod från stridsvagnen. De åt också Isebels, hans hus-trus, blod.

På hebreiska låter berättelsen oändligt mycket vackrare än i översättning. Ickereligiösa kan läsa den med mycket större nöje, estetiskt sett, än religiösa.

OM GUD vore här idag, skulle han säkert skicka en av sina profeter i tjänst till Binyamin Netanyahu (ett trevligt namn som låter bibliskt) och berätta om för honom om dagens blodtörstiga hundar (Journalister? TV-reportrar?)

Förslaget att göra det ”legitimt” att ta privat arabisk egendom, på vilka villkor som helst, är ren och skär stöld. Varenda arabisk jordägare skulle citera Naboth: ”Det gud förbjude...”

Netanyahu behöver inte besvära sin fru, Sarahle, som har sina egna bekymmer med lagen. Istället för Isebel har han Knesset och justitiekanslern.

Men förslaget till lösning – att flytta bosättarna några yards till regeringsägd mark – är inte bättre än Ahabs förslag till Naboth. Det är faktiskt mycket värre.

Kung Bibi, liksom kung Ahab, erbjuder pengar som kompensation men han erbjuder inte annan – och bättre – mark. Han förväntar sig faktiskt att araberna ska ta pengarna och flytta till Brasilien eller Sverige.

Erbjudandet att flytta bosättarna i Amona till ”regeringsägd mark” i närheten kräver viss förklaring. Hur kommer det sig att den israeliska regeringen äger mark på ockuperade Västbanken (till skillnad från området öster om Jordanfloden som tillhör kungariket Jordanien. Regeringen och bosättarna själva kallar territoriet för Samarien, som i bibeln.).

På de gamla goda tiderna under det ottomanska riket tillhörde marken sultanen som hyrde ut den till fellaheens (bönder). Före första världskriget när sultanen – som vanligt – var bankrutt, sålde han en del mark till privata medborgare, för det mesta rika arabiska köpmän i Jaffa, Beirut eller Monte Carlo. De var frånvarande jordägare och bönderna som brukade marken ändrade inte på detta.

Men den största delen av marken fortsatte att tillhöra sultanen fram till

slutet av första världskriget när regeringen för det nya brittiska mandatet i Palestina tog över. De palestinska bönderna på platsen stannade förstås.

Sådan var situationen när – efter det israelisk-arabiska kriget 1948 – den kungliga jordanska regeringen tog marken i sin besittning. Ingenting ändrade sig. Jordaniens regering behöll äganderätten till marken, fellaheens arbetade på sina jordplättar som de hade gjort i många generationer.

När Israel erövrade Västbanken 1967 uppstod en totalt annan situation. Olikt turkarna, britterna och jordanierna har den nuvarande israeliska regeringen avsikter med marken. Den vill lämna över den till judiska bosättare, bosättare på yttersta högerkanten, extremt religiösa bosättare eller både och.

Den juridiska konstruktionen med ”regeringsägd mark” blev verklighet över en natt. Enorma områden på Västbanken tillhörde plötsligt Israels regering. Andra enorma områden som tillhörde palestinierna som hade flytt eller fördrivits i kriget 1967, så kallad ”absentee property” exproprierades även de av den israeliska regeringen.

Allt detta är nu ”regeringsägd mark” där israeler fritt kan slå sig ner enligt israelisk lag. Det behöver inte tilläggas att allt detta är helt illegalt enligt internationell rätt som kategoriskt förbjuder den ”ockuperande mak-

ten” att flytta sina medborgare till ockuperad mark.

Detta är alltså den juridiska situationen: att låta israeliska bosättare bo på ”regeringsägd mark” är lagenligt enligt israelisk lag men absolut förbjudet enligt internationell rätt. Att låta bosättare bo på privat palestinsk mark är förbjudet enligt både internationell och israelisk lag.

Från och med nu anmodar regeringen bosättarna i Amona att flytta till angränsande ”regeringsägd mark”. De står nu inför valet mellan vräkning eller att gå med på att gå hundra yards till sin nya boning.

JAG UNDRAR vad profeten Elia skulle ha sagt om allt detta. Han var inte en man som hemföll åt understatement.

Israeliska hundar kommer inte att slicka i sig Netanyahus blod. Ej heller kommer de att äta Sarahles kött. Det gud förbjude.

För några dagar sen skapade en kvinnlig konststuderande vid Jerusalem Bezalel academy en poster som visar på en intressant avbild av Netanyahu stående framför en bödels snara. Hon kallades till polishögkvarteret och förhördes för uppvigling.

Inte ens Ahab gick så långt.

Bibelcitaten är enligt 2000 års bibeltolkning.

Översättning: Anja Emsheimer

Första veckan 2017: Israel förstör 151 palestiniers hem, nästan fyra gånger så många som genomsnittet för förra året

IDF's civila administration genomför Netanyahu's löfte att som hämnd förstöra arabers hem.

Amira Hass den 5 januari 2017

PREMIÄRMINISTER BENJAMIN Netanyahu's löfte till bosättarna från den obehöriga utposten Amona att genomföra lagen "lika" genom att förstöra arabers hus, har han noggrant infriat.

Antalet palestinska byggnader som förstörts under första veckan i januari 2017 är nästan fyra gånger så högt som genomsnittet för en vecka under 2016: 20 byggnader. 2015 var genomsnittet 10 byggnader i veckan, enligt dokumentationen från Förenta nationernas kontor för samordning av humanitära frågor (OCHA).

I område C som lyder under total israelisk civil och säkerhetskontroll förstörde IDF's civila administrationen (Israel Defense Forces) mellan måndag och torsdag 65 byggnader i palestinska samhällen och sju regnvattencisterner. Jerusalems kommun förstörde ytterligare två hem i Östra Jerusalem. Ca 151 människor, inklusive 90 barn, bodde i byggnaderna som förstördes.

I måndags, samma dag som Knessets konstitutions-, lag- och justitie-

kommitté diskuterade ett förslag att annektera staden Ma'alumim (öster om Jerusalem), förstörde den civila administrationen och IDF-styrkor 12 plåt- och trähyddor – inklusive åtta som användes bostad – i två beduin-samhällen från Jahalinstammen söder om bosättningen; tre hyddor i Bir al-Maskub; och nio i Wadi Sneysel. Totalt 84 människor, varav 68 barn, miste tak över huvudet inom bara några timmar.

I augusti i fjol förstörde den civila administrationen byggnader i dessa samhällen. Men invånarna har ingenstans att bo och tvingades att bygga nya hyddor. På 1990-talet fördrevs dussintals med familjer från Jahalinstammen från området så att bosättningen skulle kunna expandera.

I tisdags förstörde den civila administrationen 49 byggnader i Khirbet Tana i den nordvästra delen av Jordandalen: 13 bostadshus, nio flyttbara toaletter och resten olika jordbruksanläggningar. 28 vuxna och 22 barn förlorade sina hem på grund av rivningarna. Ytterligare 71 människor påverkades av ödeläggelsen av jordbruksanläggningarna.

Ca 40 familjer (250 män och kvinnor) bor i denna gamla grottby, öster om byn Beit Furik. I fyra tidigare räder förra året förstörde den civila admi-

nistrationen 150 hyddor, fårhagar, tält och olika hälsoinrättningar – liksom en skola som hade byggts tack vare europeiska bidrag. Under räden i tisdags presenterades också en order om att påbörja arbetet med den nya skolan som återuppbyggs med europeiska donationer. Högsta domstolen hade avvisat en petition från invånarna i Khirbet Tana om ordern att för gott evakuera deras hem, men invånarna har byggt nya enkla bostäder och en skola eftersom de vägrar att lämna byn som deras familjer har bott i sedan långt före 1948 och innan IDF förklarade området för skjutområde.

I onsdags gjorde en stor arméstyrka en räd in på byn Tekoas marker, sydöst om Betlehem. Här förstörde bulldozers från den civila administrationen sju regnvattencisterner och ytterligare tre skjul för användning i jordbruket. Huvudmannen för byrådet berättade för Haaretz att en av cisternerna hade grävts för ca 25 år sedan, medan de andra hade grävts på senare tid. Ca 180 människor är beroende av dessa cisterner för sitt levebröd. Och i torsdags morse förstörde den civila administrationen en jordbruksbyggnad i byn Jinsafut, öster om Qalqilyah på Västbanken.

I mitten av december talade den civila administrationen om för Haaretz att man kvarhållit 11 jordbruksmaskiner, mest traktorer, som hade konfiskerats från palestinska bönder efter det att IDF hade gjort deras mark i norra Jordandalen till skjutområde.

Palestinierna måste betala en lösesumma på några tusen shekel till den civila administrationen för att få loss varje traktor, och ge ett löfte att inte upprepa "förolämpningen" en gång till. 2016 släpptes bara två traktorer efter att man hade betalat dem. Förutom användningen av dem i jordbruket är traktorerna även till hjälp för att transportera vatten till invånarna och deras boskap från källor några kilometer bort från skjulen. Israel tillåter inte de palestinska samhällena i områden under deras kontroll att ansluta sig till vatteninfrastrukturen.

Ytterligare en traktor konfiskerades den 21 december från bönder i norra Jordandalen efter att de hade försökt att komma till sina marker på den östra sidan av väg 90 (med namn efter f.d. ministern Rehavam Ze'evi, som predikade om att palestinsk befolkning borde förflyttas).

Under de sista månaderna 2016 genomförde IDF 20 övningar med skarp ammunition på palestinska samhällens mark i norra Jordandalen. Enligt den israeliska människorättsorganisationen B'Tselem innebar dessa övningar att 220 människor – inklusive ett hundratal minderåriga från samhällena Al-Ras al-Ahmar, Khirbet Khumsa och Abzik – beordrades att tillfälligt lämna sina hem vid 19 olika tillfällen.

I byn Al-Farisiyah, som inte hade evakuerats, förbjöd armén invånarna att valla sina får på närbelägen mark, övade sedan på de odlade fälten och ställde t.o.m. transportabla toaletter

på dem, enligt B'Tselems rapport. Dessutom röjde trupperna en del av marken i området för att underlätta för militärfordon att passera, och genom att göra så förstörde de ännu mer av jordbruksmarken.

Talespersonen för IDF talade om för Haaretz att ”dessa skjutområden särskilt i Jordandalen, och i Judéen och Samarien i allmänhet, har förklarats vara skjutområden enligt en order med mandat av regionens befälhavare redan på 1970-talet och grundad på säkerhetsbehov. Om invånare hittas i dessa skjutområden kränker de lagen.

”Före varje militärövning vidtas åtgärder för att undvika kroppsskador eller skada på egendom, som att sköta vakthavande, patruller, säkerheten och samtal med invånarna i området genom den civila administrationen. Under övningarna anmodas invånarna att lämna övningsområdet. De nämnda åtgärderna godkändes i högsta domstolen i petitioner som lämnats in i liknande fall,” sade man från IDF-kontoret.

I tisdags, den 20 december, rapporterade Dafna Banai i MACHSOM WATCH: ”Alla vägar som förbinder den palestinska Jordandalen med platser på Västbanken som Aqraba, Beit Furik och Tubas är nu blockerade med jordvallar, diken, enorma stenblock och låsta grindar. T.o.m. de som har öppnats under de senaste åren har nu åter blockerats.”

”Endast Gokhia Gate som skiljer Jordandalen från Nablus och Tubas, är öppen idag (sedan i söndags, enligt lokalbefolkningen). Plötsligt finns inga ’säkerhetsskäl’, ’ingen fara för palestinier eftersom området används för manövrer’ - när manövrerna pågår är grinden öppen nu (för att möjliggöra för krigsmaskiner att utan dröjsmål passera fritt varje gång den måste öppnas och stängas). Nära grinden kan man se pansarfordon och uttråkade soldater. En militärövning äger åter rum i den palestinska Jordandalen. Vi gick in i Al-Ras al-Ahmar men kunde inte komma fram till det första lägret på grund av tjock lera. Det regnade kraftigt på morgonen och hela regionen blev ett enda träsk,” skrev hon.

”Från kl tolv till halv fem på eftermiddagen var vägen upp mot Tyassir och resten av Västbanken blockerad på grund av arméns manövrer. Man kunde se långa rader med palestinska fordon från Al-Malih där två uttråkade soldater stoppade trafiken. Soldaterna hade ingen aning om när vägen skulle öppnas igen,” rapporterade Banai.

”Palestinierna, mest män, dagligarbetare på väg hem från sina jobb i bosättningarna – drev omkring på vägen och rökte. Några bad oss att fråga soldaterna om att få ta sig hem – här, där, på 200 meter från Al-Burj. Men soldaterna hävdade att de hade order om att inte släppa fram någon utan undantag. Vi stod också i telefonkontakt med Mahdi som befann sig på andra sidan (den västra) om

blockeringen, och han kunde berätta om långa rader av väntande även där. Värst av allt – skol- och dagisbarn (som 5-åriga Rina) måste vänta på vägen i 4-5 timmar! De strövade omkring bland pansarskyttefordonen och bad soldaterna om lite mat;

de hade inte fått äta någonting sedan morgonen,” skrev hon.

<http://www.haaretz.com/israel-news/.premium-1.763331>

Översättning: Anja Emsheimer

Rättegången mot Elor Azaria, skytten i Hebron: ett friskt samhälles dödskamp

Det kommer inga fler Azaria-rättegångar. Politikerna och massorna kommer inte låta det ske.

Gideon Levy

TA ER EN TITT PÅ RÄTTEGÅNGEN mot soldat Elor Azaria: Det är så en dödskamp ser ut. Det är så en bra regerings dödskamp ser ut och de sista ryckningarna i ett friskt samhälle. Det är så fasaden till jämställdhet inför lagen ser ut – (vad skulle ha hänt om Azaria hade varit palestinier?) – när nästan all maskering redan har slitits bort, inklusive skammens täckmantel. Det är så en demokrati ser ut när den trodde sig kunna fortsätta att finnas till utan störningar även med en brutal militärtyranni på sin bakgård. Det är så en ockupationsarmé ser ut när den fortfarande håller fast vid några få religiösa juridiska ritualer och värderingar.

Allt detta skyndar åt samma håll, och den skenande galoppen har sporrat ett sista desperat försök att dölja det

under en täckmantel av ärlighet, i formen av rättegången mot Azaria eller evakueringen av utposten i Amona, till exempel. När Moshe Ya'alon och Gadi Eisenkot, två militärbefälhavare, ansvariga för krigsbrott och ockupation, har blivit lagens och moralens väktare i Israel, då är situationen bortom hopplöshet.

Det är värt att ta sig en titt på dem: Snart kommer inte dom heller att vara här längre. Deras plats kommer folk ta som är ännu sämre. Igår hotade massorna: ”Gadi, Gadi, akta dig, Rabin letar efter en kamrat.”

Kanske kommer vi ändå att sakna Eisenkot. Det är svårt att tro, men även han tillhör redan en hotad art. Till och med TV-ankaret Day Cushmaro var måltavla för slöddret igår. Vad löjligt.

I domstolen läste en militärdomare

upp en detaljerad, argumenterande dom, självklar och oundviklig, och totalt lösryckt från själva händelsen. Inne i tingshuset hälsades den svarande med applåder, medan radioutsändningarna tävlade med varandra om vem som kunde visa mest medlidande och empati för honom (exakt för vad?). Och utanför hotade hundratals demonstranter att storma domstolen, armén och media, när politikerna i korus drev på.

Kultur-, utbildnings- och inrikesministrarna har redan förlåtit Azaria. Knessetledamoten från Zionist Union, Shelly Yacimovich (!) har redan förenat sig med dem. Man vänder upp och ner på norm efter norm: En person som dömts för dråp är en hjälte; chefen för ockupationsarméns stab är lärare i moral; kabinettsministrarna undergräver systemet av rättvisa och militären. Och oppositionen är obefintlig.

Vilken lång väg Israel har gått sedan Azarias föregångare beviljades en ursäkt, gärningsmännen vid attacken 1984 mot Buss 300 när två palestinier som hade kapat en buss, fångades levande av Shin Bets säkerhetstjänst, och senare avrättades. I alla fall blev de inte hjältar. Kanske de t.o.m. kände lite skam över sina handlingar.

Det är 13 år sedan en soldat från Israel Defense Forces sist dömdes för att ha dräpt någon under operationell aktivitet, och den gången var det en beduinsoldat som tillbringade sex år i fängelse enbart beroende på internationella påtryckningar (han dö-

dade en brittisk fotograf). Operationerna Cast Lead och Protective Edge i Gaza, med hundratals döda helt i onödan, slutade utan några domar. Avrättningar av flickor med saxar och pojkar med knivar passerade utan att någon ställdes inför rätta, med Eisenkots goda minne.

”Finns det domare i IDF’s högkvarter?” Faktiskt inte någon. Azaria var inte den första bödeln, och han kommer inte att vara den sista.

Det är bra att han blev dömd. Om han får en lämplig dom, kommer det kanske att förhindra en del andra kriminella mord. Men det är inget att bli upprörd för. B’Tselems kameror – den där organisationen med förvärdare och lögnare – tvingade IDF att ställa honom inför rätta. Bevisen tvingade domstolen att döma honom.

Och det var svanesången. Det blir inga fler Azaria-rättegångar. Politikerna och massorna kommer inte låta det ske.

Roten till allt detta är hatet mot araber. Azaria är faktiskt en nationalhjärte av enbart ett skäl: Han dödade en arab (gränsen mellan araber och terrorister flyter ihop i Israel). Han gjorde det som många själva skulle ha velat göra och som många fler tycker att han skulle ha gjort.

Det här var ett mord av medlidande: ockupantens självömkan över det bittra i hans öde. Så genomruten Azaria är, som blev tvingad att stå vid en checkpoint i Hebron. Så genom-

ruttna hans befäl är som skickade dit honom. Så genomruttet Israel är som tvingas anlägga checkpoints i själva hjärtat av en palestinsk stad och undertrycka dess invånare. Men för det har ingen ännu ställts inför rätta.

Azaria är varken hjälte eller offer. Han är kriminell. Men utom honom finns det t.o.m. större brottslingar.

<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.763045>

Översättning: Anja Emsheimer

Israels rättfärdiga

Mario Vargas Llosa (Nobelpristagare i litteratur 2010)

Yehuda Shaul är 33 år gammal men ser ut som 50. Han har levt och lever med en sådan intensitet att han slukar åren, som maratonlöpare slukar kilometer. Han föddes i Jerusalem i en mycket religiös familj och är ett av 10 syskon. När jag först träffade honom för 11 år sedan bar han fortfarande kippa. Han var en ung patriot som måste ha utmärkt sig under sin tid som värnpliktig i armen eftersom Tsahal efter de tre obligatoriska åren föreslog honom att delta i en kommandokurs där han tillbringade ännu ett år som sergeant. När han återvände till det civila reste han, som många unga israeler, till Indien, för att bringa klarhet i sina tankar. Där reflekterade han och kom fram till att hans landsmän ignorerade de fula saker som armén gjorde i de ockuperade områdena och att hans moraliska plikt var att låta dem veta.

I DETTA SYFTE STARTADE Yehuda och en fotograf, Miki Kratsman, i mars 2004 Breaking the Silence (Bryta tystnaden), en organisation för att samlas in vittnesmål från soldater och

före detta soldater (vars identiteter de håller hemliga). Via publikationer och utställningar som syftar till att informera allmänheten i Israel och utomlands, visar de upp sanningen om vad som händer i alla de palestinska territorierna som ockuperades efter 1967 års krig. (Nästa år kommer ockupationen ha pågått i ett halvt sekel.) Alla texter och videor måste, innan de visas, genomgå militär censur, eftersom Yehuda och hans femtiotal medarbetare inte vill bryta mot lagen. De samlade vittnesmålen är över tusen till antalet.

Tills relativt nyligen kunde Breaking the Silence, tack vare den demokrati som rådde i landet för israeliska medborgare, fungera smidigt även om det kom mycket kritik från nationalistiska och religiösa grupper. Men sedan den nuvarande regeringen tillträdde — den mest reaktionära i Israels historia — har en hård kampanj mot organisationens ledning satts igång i parlamentet, genom uttalanden av ministrar och politiska ledare och via pressen i vilken man anklagar dem

för att vara förrädare och kräver att de ska göras fredlösa. Hot och förolämpningar mot organisationens grundare flödar över i sociala medier. Yehuda Shaul låter sig inte skrämmas och tänker inte göra några eftergifter. Han säger sig vara en patriot och sionist och hävdar att hans övertygelse inte har politiska utan moraliska skäl.

Det finns i den tusenåriga judiska historien en obruten tradition: de rättfärdigas. Dessa män och kvinnor som från tid till annan reser sig i stunder av omvandling eller kris och gör sina röster hörda; mot strömmen, och likgiltiga inför den impopularitet och de faror de på detta sätt utsätter sig för; för att avslöja en sanning eller försvara en sak som majoriteten, förblindad av propaganda, av passion eller av ignorans, vägrar acceptera. Yehuda Shaul är i våra dagar en av dem. Och lyckligtvis är han inte den ende.

Bland dem återfinns också den oförskräckta journalisten Amira Hass som flyttade till Gaza för att in på bara skinnet genomlida palestiniernas elände och dokumentera det i sina krönikor i Haaretz. Jag står i tacksamhetsskuld till henne efter det att jag för några år sedan tillbringade en oförglömlig kväll i sällskap med ett gift par, palestinska socialarbetare i det kvävande, överbefolkade rättbo som Gaza är. På samma sätt står jag i tacksamhetsskuld till hennes kollega Gideon Levy, en outtröttlig skribent som jag efter lång tid återser; ännu med pennan i högsta hugg i sin kamp för rättvisan. Jag finner honom

dock i ett mindre ståndaktigt stämningssläge än i det förgångna, detta i takt med omgivningens krympande skaror av försvarare av rationalitet, samexistens och fred parat med den skoningslösa ökningen av den enda sanningens fanatiska tillskyndare av ett Storisrael vilka menar sig ha inget mindre än Guds stöd.

Men på denna resa har jag träffat också andra inte mindre rena och modiga. Som Hanna Barag, som klockan fem i gryningen, vid Qalandiyakorsningen - fylld av galler, kameror och soldater - visade mig plågan hos de palestinska arbetare som trots att de har tillstånd och arbete i Jerusalem, måste vänta i timmar innan de kan komma in och få tjäna sitt levebröd. Hanna och en grupp israeliska kvinnor fattar varje morgon post framför ståltrådsstängslet för att avslöja de omotiverade förseningarna och protestera mot övergreppen. "Vi försöker nå till cheferna", säger hon och pekar mot soldaterna, "eftersom de här inte ens lyssnar." Hon är en liten rynkig äldre kvinna men i hennes klara ögon bländar ett ljus som lyser av anständighet.

En annan rättfärdig, även om han själv inte ens anar det, är den unge Max Schindler, som jag träffar i Susiya, en eländig by i bergen söder om Hebron. Han är mycket blyg och jag måste dra ur honom vad han gör här, omgiven av svältande barn, på denna plats utanför världen, till vilken traktens bosättare regelbundet kommer för att fälla träden, förstöra skörden och ibland klå upp sina

grannar – över vars anspråkslösa hus en rivningsorder hänger. Han är en volontär som tagit sig till Susiya för att leva – eller snarare överleva – här under några månader och tillbringar sin tid med att undervisa byborna i engelska. ”Jag vill att de ska få veta att det finns ett annat Israel”, säger han och pekar på byborna.

Ja, det finns ett annat Israel, de rättfärdigas Israel. De är många, om än inte tillräckligt många för att vinna något val. Sanningen är att de sedan många år förlorar valen, det ena efter det andra. Men de låter sig inte nedslås av dessa nederlag. De är läkare och jurister som ger sig iväg för att arbeta i halvt övergivna samhällen och med att i domstolarna försvara offren för övergrepp; eller journalister och MR-aktivister som dokumenterar brott och övergrepp för att visa upp dem i offentlighetens ljus. Till exempel finns en förening av fotografer, bestående av mycket unga flickor och pojkar, som i bilder förevigar alla ockupationens fasor. De följer mig vart jag går utan att bry sig om att de vandrar bland stinkande sopor eller att öknens brännande hetta omsluter dem, så länge de med bilder kan dokumentera allt det som det officiella Israel döljer och de ”rättänkande” inte vill veta av. Men, även om den officiella pressen inte publicerar deras bilder, visar de dem i små gallerier, på affischtavlor och i halvt underjordiska publikationer. Hur många är

de? Tusentals, men inte tillräckligt många för att rätta till den kantring i den allmänna opinionen som alltmer driver Israel mot oförsonlighet som om den bästa garantin för deras säkerhet vore att vara den främsta militärmakten i Mellanöstern - och som det verkar den sjätte i världen.

De vet att det inte är så, utan tvärtom: omdaning till ett kolonialt land, som inte lyssnar, som inte vill förhandla eller göra några eftergifter, som bara tror på råstyrka, har gjort att Israel förlorat det prestigefyllda och hedervärda skimmer man hade, och att antalet motståndare och kritiker snarare växer än minskar för varje dag som går.

Två dagar innan jag åker tillbaka åter jag middag med två andra rättfärdiga: Amos Oz och David Grossman. De är stora författare, gamla vänner, och båda outtröttliga förespråkare för dialog och fred med palestinierna. De står inför svåra tider men låter sig inte nedslås. De skämtar, diskuterar, berättar anekdoter. De säger att, när allt kommer omkring, kan ingen av dem tänka sig att leva utanför Israel. Gideon Levy och Yehuda Shaul, som är närvarande, instämmer. Jo, tack och lov, under alla de dagar jag varit här, är detta första gången en grupp israeler är helt överens om något.

*Översättning: Jorge Buzaglo
Källa: El País, Spanien, 26-06-2016*

EJJP's deklARATION (European Jews for a Just Peace)

Uttalande i solidaritet med Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East
den 21 december 2016

I TYSKLAND HAR KONTOT för gruppen ”Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East” (”Jüdische Stimme für gerechten Frieden in Nahost”) stängts av ”The Bank for Social Economy” (Bank für Sozialwirtschaft AG).

Den israeliska regeringen försöker förbjuda all kritik av dess politik, både i Israel och utomlands. Man gör gällande att alla som kritiserar Israel är antisemiter. Vissa organisationer som The Bank for Social Economy har självmant valt att tjäna Israels repressiva politiska agenda och försöker tysta ner kritiska röster.

Det faktum att organisationer som The Bank of Social Economy förbjuder kritik av staten Israel i namn av att man förkastar antisemitism är en direkt förolämpning mot oss judar. Staten Israel representerar inte oss. Vi kräver att ingen moralisk individ eller organisation ska tillåta att deras berättigade indignation mot antisemitism vänds till ett utrikespolitiskt redskap för den israeliska regeringen.

Rätten att uppmana till bojkott som en form av politisk påtryckning och en del av den globala BDS-rörelsen grundad av palestinier för att främja tillämpningen av internationell rätt, skyddas av yttrandefrihet, av europeisk lag och specifikt av tysk lag. The Bank for Social Economy stiftar sin egen lag.

Just för att vi är judar kan vi inte ignorera de brott som staten Israel har begått i vårt namn: ockupation, kolonisering, apartheid, ödeläggelse av det palestinska samhället och krigsbrott. Vi vägrar att ta ansvar för dessa brott just för att vi är judar. Vi vägrar även att straffas för att vi utövar vår rätt att kritisera de brotten.

Just för att vi är judar stödjer vi det palestinska folkets krav på frihet (slut på ockupation och kolonisering, på att separationsmuren rivs, ett slut på blockaden av Gaza, frihet för alla palestinska fångar), likhet i rättigheter mellan israeler och palestinier samt rättvisa (rätten att återvända för palestinska flyktingar). Detta är de tre kraven från BDS-rörelsen.

<http://www.ujfp.org/spip.php?article5290>

Översättning: Anja Emsheimer

Trondheim bojkottar bosättningarnas produkter – judiska församlingen fördömer inte bojkotten

JUDISKA FÖRSAMLINGEN i Trondheim vägrar efterkomma en begäran från Israels ambassadör att fördöma bojkottresolutionen i kommunfullmäktige, som uppmanar stadens medborgare att personligen också följa bojkotten. Trondheim, Norges tredje stad, har beslutat att bojkotta israeliska varor och tjänster som har sitt ursprung i judiska bosättningar på Västbanken. Resolutionen, som antogs vid ett kommunfullmäktigemöte anklagar Israel ”att aggressivt driva sin ockupationspolitik.”

”Illegala bosättningar expanderar, byggandet av muren fortsätter, palestinierna utsätts för dagliga trakasserier och möts av stora hinder i sitt dagliga liv. Detta är en politik som Trondheim kommun inte kan stödja” säger resolutionen. ”Kommunen kommer därför att avstå från att köpa varor och tjänster som produceras i de ockuperade områdena.”

Israels ambassadör i Norge Raphael Schutz fördömde resolutionen och uppmanade stadens judiska församling att också fördöma den. ”Beslutet i kommunfullmäktige i Trondheim bidrar inte till en miljö som kan leda till fred. Att arbeta för en bojkott, snarare än dialog, ökar nivån av fientlighet och misstro mellan israeler och palestinier” sade Schutz.

Men den judiska församlingen beslöt att inte fördöma resolutionen, eftersom det var en politisk fråga, medan församlingens policy är att bara fördöma antisemitiska incidenter. Detta är inte första gången en judisk församling i diasporan vägrar följa uppmaningar från den israeliska ambassaden att fördöma en bojkott av Israel. Israeliska diplomater säger att det finns en trend där judiska församlingar i utlandet inte vill förknippas med staten Israel.

Itamar Eichner, Ynetnews

Översättning: Jakob Srebro

Pesach: Fira icke-traditionell seder med JIPF

När? Måndagen den 17:e april, kl.15

Var? I lokalen hos Eva Ekselius, Tantogatan 67,

Hur? Det blir knytkalas. Ta med dig något gott och pesachaktigt.

Ta gärna med dig familjen/vänner/bekanta !

Vin kommer att finnas till självkostnadspris.

Anmäla sig till vem? Julianna, antingen på julwei@ymail.com

eller på hennes mobil 070 7817016, senast en vecka före.

Välkomna!

Palestina vill skapa ett lagligt prejudikat: Man överväger att stämma Israel inför den internationella sportdomstolen

James M. Dorsey den 7 november 2016

THE PALESTINE FOOTBALL Association (PFA) som i ett första försök planerar att pröva Palestinas förmåga att utkämpa en strid med Israel i internationella domstolar, genom att vända sig till världens främsta sportdomstol i en strävan att tvinga sin israeliska motpart att se israeliska bosättningar på Västbanken som ockuperad mark snarare än en utvidgning av den judiska staten.

Det potentiella palestinska draget följer den palestinska myndighetens kampanj för att isolera Israel i internationella organisationer och utmana Israels ockupation på Västbanken i den internationella brottmålsdomstolen (ICC).

Blandat resultat

Palestinas försök att konfrontera Israel i internationella organisationer genom att använda fotbollen har fått blandat resultat. Medan Palestina lyckades att komma med i olika internationella organisationer, misslyckades PFA förra året att få ihop tillräckligt med röster för att övertyga världens fotbollsorganisation, FIFA (Fédération Internationale de Football Association) att utesluta Israel. PFA hävdade att den israeliska regeringens och Israels fotbollsförbund (IFA) kränkte FIFA's regler likaså in-

ternationell rätt i och med att man härskar över ockuperad mark.

Sedan dess har PFA inte kunnat driva FIFA mot att vidta några som helst straffåtgärder mot Israel. I stället har FIFA valt att kontrollera utveckling och försök men utan större framgång att förhandla fram ett sätt att komma ut ur dödläget. Palestina förväntas ta till lagliga medel om FIFA misslyckas att ta till mer beslutsamma åtgärder vid sitt nästa rådsmöte i januari.

PFA's fokus har, sedan misslyckandet att få Israel suspenderat, legat på att förbjuda sex klubbar från israeliska bosättningar på Västbanken att spela i lägre israeliska divisioner. FIFA's regler föreskriver att klubbar från ett erkänt förbunds territorium, inte får spela i en annan fotbollsförenings lag utan hemmaförbundets tillåtelse. PFA tillbakavisar uppfattningen att ge tillstånd eftersom man menar att det skulle legitimera israeliska bosättningar och ockupationen.

Israel ser de palestinska kraven och hotet som ett stärkande av den växande rörelsen för bojkott, desinvestment och sanktioner (BDS)...

PFA's ordförande Jibril Rajoub föreslog att PFA borde föra sitt fall till skiljedomstolen för sport (CAS) efter

ett möte på sju timmar tidigare denna månad i en FIFA-kommitté som, ledd av Tokyo Sexwale, misslyckats att lösa frågan.

Mr Sexwale har planerat att besöka Israel senare den här månaden för ett möte med den israeliska sportministern, Miri Regev. FIFA's styrelse har planerat att diskutera frågan vid sitt nästa möte i januari. PFA kommer troligtvis att förbereda sitt fall inför CAS men vänta med att lämna in det till efter mötet i januari.

Israel ser de palestinska kraven och hotet som ett stärkande av den växande rörelsen för bojkott, desinvestment och sanktioner (BDS)... vilken ser bestraffning som ett sätt att tvinga den judiska staten att ändra sin politik och till sist dra sig tillbaka från territorium som ockuperats under 1967 års Mellanösternkrig. Att Förenta nationernas säkerhetsråd har fördömt den israeliska ockupationen och bosättningarna utgör den lagliga grunden för PFA's synsätt liksom potentiella utmaningar i internationella domstolar.

Gulfstaterna stöder Israel

Den palestinska ståndpunkten har försvagats i och med att Gulfstaternas inställning till Israel och Saudiarabiens och Förenade Arabemiratens påtryckningar på den palestinska myndighetens president Mahmoud Abbas. Gulfstaterna har, trots läpparnas bekännelse gentemot den palestinska saken, blivit öppnare om sina informella relationer med Israel, vilket grundar sig på gemensamt mot-

stånd mot det växande iranska inflytandet i regionen.

En känd saudisk journalist, från kungadömets kontrollerade press, gick så långt att han krävde att diplomatiska relationer skulle upprättas med Israel. Förenade arabemiraten (UAE) samtyckte till att öppna en israelisk beskickning ackrediterad i den Abu Dhabiförlagda internationella byrån för förnybar energi snarare än hos UAE's regering. Bahrain, har som en del av en överenskommelse att vara värd för nästa års FIFA-kongress, samtyckt till att utfärda visum till representanter från IFA. Israeliska medborgare är förbjudna att resa till Gulfstater.

Samtidigt har Saudiarabien och UAE utövat press på Mr. Abbas att lösa sina meningsskiljaktigheter med Mohammed Dahlan, den kontroversiella starka mannen, tidigare Abu Dhabiförlagd i Gaza, och ärkefiende till den palestinska presidenten. Mr. Dahlan ses i vida kretsar som efterföljare till den 81-åriga Mr. Abbas och accepteras av Israel.

Israel kan tänkas att i viss utsträckning räkna med underförstått stöd från Gulfstaterna inom FIFA men måste troligtvis icke desto mindre acceptera någon slags lite vänligare kompromiss med palestinierna.

Större följder

Palestiniernas fokus på lagen från den israeliska Västbanken har emellertid höjt ribban för Israel. En överenskommelse mellan premiärminis-

ter Binyamin Netanyahu och tidigare ordförande för FIFA Sepp Blatter tog förra året upp många av PFA's klagomål men inte frågan om de sex lag från bosättningar på Västbanken som palestinierna inte vill tillåta att delta. Deras status rör själva kärnan i den palestinsk-israeliska konflikten: rättsstatusen för territorium som Israel ockuperat sedan 1967.

I enlighet med överenskommelsen föreslog Mr. Netanyahu att palestinska spelare skulle få speciella identitetskort och han skulle placera sportfunktionärer vid korsningar mellan palestinska områden och dem under israelisk kontroll i ett försök att eliminera hinder för fri rörlighet som trasslade till utvecklingen av palestinsk fotboll. Mr Netanyahu föreslog också att han skulle ordna eskort-hjälp som skulle underlätta för spelarna att kunna resa mellan Västbanken och Gaza som är åtskilda genom israeliskt territorium.

Israel tycktes först leva upp till sina löften om att för första gången på 15 år bevilja ett lag från Västbanken, Al

Ahli från Hebron, att passera till Gaza för att spela en palestinsk cupfinal mot remsans Al-Shejaia. Men hoppet om att detta signalerade en ny början krossades dock när PFA ställde in returmatchen i Hebron efter att Israel gick med på att bara släppa igenom 33 av de 37 spelarna som hade planerat att åka. Genomförandet av överenskommelsen har sedan dess gått upp i rök.

PFA har genom att sätta upp lagen från Västbanken högst upp på sin agenda gjort det besvärligare för FIFA och Israel att utarbeta en kompromiss som inte skulle få följder för den framtida israelisk-palestinska fredsprocessen. Israeler vill nog undvika att låta sin politik undergå granskning i en internationell domstol. Men det vore kanske exakt vad som bäst kunde hjälpa den palestinska myndighetens övergripande strategi.

http://www.huffingtonpost.com/james-dorsey/creating-a-legal-preceden_b_12824420.html

Översättning: Anja Emsheimer

Medlemsavgiften 2017

Bästa JIPF-medlem, det är ett nytt år och med största sannolikhet har du ännu inte betalat in medlemsavgiften för år 2017. Hjälp oss genom att betala den så fort som möjligt.

290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet • 500kr plus: stödmedlemskap inkl. JIPF-bladet • 140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet
190kr endast årsprenumeration på JIPF-bladet

JIPF tar tacksamt emot gåvor: **plusgiro 475 29 17-7**

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress

Styrelsen

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm

E-post: redaktionen@jipf.nu

Talespersoner

Olle Katz, tel.: 070 894 34 02 och Ilan Cohen, tel.: 076 818 60 72

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år

Gåvor tas tacksamt emot på

Plusgiro 475 29 17-7